

v e r l i e s   m e   n i e t

**VERLIES
ME
NIET
EEN GEDICHT
JACOB GROOT**

Uitgeverij De Harmonie • Amsterdam

f o r l o r n !   t h e   v e r y   w o r d   i s   l i k e   a   b e l l

1

Zonder dat ik het ben kom ik bij je in een andere tijd

Een moment wacht op ons lichaam als een plaats

Rust niet tot we komen waar het ons vindt

Worden we begeleid?

Alsof het de laatste geluiden zijn voor het eerst

Zal er gezegd worden wie we waren?

Een instrument speelt ons

Een instrument speelt met ons

Een instrument speelt met ons mee

2

Herinnering, u heeft geen recht van spreken sinds ik weet hoe het ging

Ga

In uw lege huis had ik alles, in uw volle huis was ik alles wat ik niet was in uw lege huis, in uw volle huis stortte u mijn gevoel niet uit maar voedde me met back-up, in een ommezien bijeengeveegd

Als een zeepbel weerkaatste u m'n lichtval, als een sneeuwbal lag u in m'n hand die langzaam smolt, in uw vlokken verwaaide

U zei dat ik het was maar u bootste me na

3

Gedenk de tijd dat je niet leefde

Bedenk het niet als een plaats maar als een snelheid

Ijl in die tijd, glij door die tijd

Hijg in die tijd als het licht naar de plaats die je herkent en herken me

Het kan bijna niet, maar zeg: ik bewoog naar je toe, ik boog voor die tijd, ik loog niet toen ik zag wie je was

Sta stil op dezelfde plek

Het kan bijna niet dat je er nog bent

4

Open de sluitspier van je mond

Maak hem wijder, wat vergeten is te zeggen klok je terug

Wat je binnenhield spil je in een nadruk

Laat het sprakeloos ontbinden

Het is speeksel uit de kranen

Zoek de delfstoffen in de opwellingen van de werkelijkheden

Zoek de werkelijkheden in de afscheidsorganen

Verlies ze niet als je ze vindt

Als ze je vinden

5

Snij de herfsten open, ze lusten je rauw

Vivisectie op melancholie, circussen vol cirrus

Konijnen van licht, doorbloed gevild

Coloratuur van de goochelaar die je zon heet, hoogste hoed aan je zijden draad

Geroosterde lucht, vleesgebraad van parelmoer

Om wordt getoverd overweldigend in het nog bestaande wat al vergaat

Hun wassen neus in de wind van de koude heellallen, klimmen clowns uit verrotte trompetten, volgegoten met kapotte tranen, lachspiegeltjes van je verspeelde tijd

Opeens laat de olifant van de avond zich bladstil op de piste vallen

Muziek verbrandt daarbij, disseminatie van symboliek

Vlammen worden zwammen in de urn des doods

Vuur verkleurt regen die as verspreidt

6

Was het onvermijdelijk?

Het was onontkoombaar

Had je dat niet kunnen weten?

Ik verwachtte het niet, zoals ik het voelde was dat ze me verliet en dit weliswaar verdriet veroorzaakte maar ook opluchtte, in die volgorde

Een moment van naamloze bevrijding dat ik monumentaal zou willen noemen

Meteen kwam het verdriet weer terug

Niet de nawee van de werkelijkheid dat ze me verliet of inmiddels al verlaten had maar de paniek dat ik me vrijwel onmiddellijk had laten verleiden tot de overweldigende indruk te zijn bevrijd

Meteen voelde ik me weer opgelucht

En meteen had ik weer spijt

Waarop ik me verplichtte de volgorde te begrijpen als de dialectiek, tragisch in haar precisie, van een ons allebei veranderende verwisselbaarheid

De reden van de oorzaak had hetzelfde gevolg?

Eerst had ze me verlaten en vervolgens verliet ik haar zelf, in die volgorde vond het plaats

Een afwisseling die zich herhaalde in een reeks verwijderingen over en weer, op dezelfde wijze gepaard met elkaar verbonden in het beurtelings genomen afscheid

Steeds lichter, zo dun als de snede tussen de seconden van de minuut waarin wordt gewacht op het verzamelde getal van de polsslag, eerst wijd en uiteindelijk verwaarloosbaar gering, werd, zo bleek, het onderscheid tussen de ene verlating en de andere, alsof ze weliswaar afzonderlijk en na elkaar plaatsvonden maar in wezen tegelijkertijd

En met de ogenschijnlijke verdwijning van dit onderscheid verdween ook de betekenis van de vaststelling dat een van ons beiden de ander, in elke mogelijke rang of schikking, verlaten had

Niemand had iemand verlaten

Waren jullie elkaar dan niet kwijt?

Juist dat was geen voldongen feit

7

Leer uit het hoofd voor het geval je gevraagd wordt wat je deed toen
het gebeurde wat je naliet

Het is als een geschiedenisles, uit het hoofd geleerd voor het geval
wordt gevraagd het niet te herhalen maar te vergeten dat je er
inmiddels eigenlijk helemaal niets meer van weet

Waar het, meegenomen weer teruggekeerd, onopgezocht rust, wacht
in de lade de rag rond het horloge op de rug tot de wijzer loslaat van
de plaat om, opgezogen door de damp over het glas, te reiken naar
wat ze, als het kon, je wilde zeggen nu ze geen klok meer kijkt, maar
de aangewezen is weg

Wind je niet op

Transparant brandt in de kast koeler dan de oester het tijdstip

Open de lade voorzichtig, vol van genade

Hoe laat het is geweest toen het op was raakt nu de trilling van de
vinger van de hand op de tast naar de klank in de kamer die verstaat
van de stilte de slag

Hamer van licht